
Türkiye’de Sol ve Şiddet: Devrimci Sol ve PKK Örneği

Fatih Sevgili*

Özet

Türkiye’de sol hareket genel hatlarıyla devrimci ve sosyal demokrat olarak iki kısma ayrılmaktadır. Devrimci sol, şiddeti doğrudan hedefe ulaşma noktasında bir araç olarak görmektedir. Sosyal demokratlar ise, şiddeti doğrudan desteklemelerine rağmen gerek bazı siyasal kavramlara yükledikleri anlamlar gerekse de sol örgütlerin şiddet içeren eylemlerine güçlü şekilde tepki vermemekle dolaylı yoldan bu şiddete destek olmaktadır. PKK ve lideri Öcalan binlerce infazın ve terör eyleminin sorumlusu olmasına rağmen hala birçokları tarafından “kahraman” ve “özgürlük savaşçıları” olarak düşünülmektedir. Bu çalışmada sol hareketin kendi içinde çelişkilerine değinilip şiddetle ilişkileri ele alınmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Devrimci Sol, Şiddet, PKK, Sol Hareket.

Abstract

Leftist movement is generally divided into two parts in Turkey; first is revolutionary left and the other one is social democrats. The revolutionary left considers violence as a direct means of reaching the goal. Although social democrats do not directly support violence, they indirectly support this violence both by the meanings they attribute to some political concepts and by not reacting strongly to the violent actions of left organizations. Although the PKK and its leader, Öcalan, were responsible for thousands of executions and terrorist acts, they are still considered by many as “heroes” and “freedom fighters”. In this study, the contradictions within the left movement are addressed and their relations with violence are discussed.

Keywords: Revolutionary Left, Violence, PKK, Leftist Movement.

* Araştırmacı Yazar, fatih56sevgili@gmail.com.

Giriş

Siyasal hareketlerin toplumsal ve tarihsel boyutları vardır. Dönemsel olarak siyasal hareketler kendini koşullara göre adapte edip farklı görünümlere bürünebilirler. Sol hareketi, kendini sol siyasal kesim içinde görenlerin ifadelerinden de yola çıkarak “devrimci sol” ve “liberal sol veya sosyal demokrat” olarak temel iki gruba ayırmak mümkün olabilir. Devrimci sol, solun aslı ya da hakiki sol; liberal sol ya da sosyal demokratlık -zorlama bir tanımla- hayattan ve yaşanmış tecrübelerden ibret alarak, kendi ifadeleriyle “şiddet ile aralarına mesafe koyan” sol olarak tanımlanabilir. Zorlama dememin nedeni, Avrupa’da şiddet ile aralarına mesafe koyduklarını iddia eden liberal sol-sosyal demokratlar, bunu sadece kendi coğrafyalarında uygulamıştır. Ancak, İslam coğrafyası başta olmak üzere Dünya’nın diğer coğrafyalarında, ideolojilerinin ruhu gereği şiddet eylemlerine her türlü desteği vermiş, şiddeti kutsamış, devrimci sol örgütleri her yönden desteklemiş ve şiddetlerini meşrulaştırmak için de var güçleriyle çalışmış ve çalışmaya devam etmektedir. Türkiye’de de durum bundan farklı değildir.

28 Şubat post-modern darbesinde, Gezi Parkı darbe girişiminde ve PKK’nın 15 Temmuz darbesine zemin hazırlamak için başlattığı hendek olayları olarak bilinen sözde devrimci halk savaşında CHP başta olmak üzere bahse konu “sosyal demokrat” mahallenin üslendiği rol, takındığı tavır şiddeti masum göstermeye çalışan bir çabanın ürünüdür. 15 Temmuz darbe girişimi sonrası “kontrollü darbe” söylemi gibi işi sulandırma çabaları ve benzeri şekilde savcı Selim Kiraz’ın şehit edilmesiyle neticelenen Çağlayan Adliyesi baskını ve katilleri aklama çabaları da sol mahallenin şiddetle arasına mesafe koyamaması örneklerindedir. Katillerin sol bir şiddet öğretisi olan ölüm orucu ile intihar etmeleri sonucu cenaze törenlerinde takındıkları tavır ve baro binalarına dev afişlerini asıp onları masum-kahraman olarak gösterme çabaları bir çeşit şiddeti meşru araç görmektir. Sabancı suikastını “büyük burjuvaziye vurulan darbe” diyerek alkışlamaları, her 1 Mayıs kutlamalarında düzenli ordu gibi üniforma giyip, maske takıp, kıvılcık bayrak ve flamalarla asker disiplini ile yürüyüş yapmaları, şarkı ve marşlarının güftelerindeki silah, savaş ve şiddet söylemleri sol zihniyeti anlama açısından önemlidir. Halkevleri başta olmak üzere tüm sözde sivil yapılanmaların her fırsatta şiddete ve anarşizme başvurmaları, tüm örgüt binalarında Mahir Çayan, Deniz Gezmiş ve Che Guevara afişlerinin bulunması ve dahi binlerce canlı örnek sosyal demokratlarımızın içindeki şiddet aşkına ve militarist diktatörlük heveslerine örnek gösterilebilir.

Bu çalışmada öncelikle solun tarihine dair birtakım bilgiler verildikten sonra devrimci solculuğun ne demek olduğu tartışılacaktır. Devrimci sol al-

tında mütalaa edilmesi gereken başta PKK olmak üzere sol örgütlerin zihniyetine dair bazı ipuçları gözler önüne serilecektir. Akabinde, solcuların bazı kavramların kendi düşünce yapıları içinde nasıl içine boşaltıp kendi siyasal dünyalarına yönelik yeniden ürettikleri açıklanacaktır. Ardından sonuç bölümü ile çalışma nihayete erecektir.

Türkiye’de Sol ve Şiddet

1960-70’li yıllarda tüm Dünya’da sol kesim, yeni toplumsal hareketlerin yapısal özelliklerinden dolayı şiddet konusunda iç tartışmalar ve hesaplaşma sürecine girmiştir. Bu çerçevede sol, şiddeti kutsayan devrimciler ve şiddeti reddeden liberal/sosyal demokratlar gibi bazı sıfatlarla anılır olmuştur. Avrupa’da bu ana çerçevede değerlendirilebilecek gelişmeler yaşanırken, ülkemizde de CHP’nin tek parti (militarist diktatörlük) rejimini sözde reddedip parlamenter yapıyı desteklediğini ilan eden TİP (Türkiye İşçi Partisi) kurulmuştur. Ancak TİP de ideolojisinin özü olan şiddet, devrim ve darbe aşkını yenememiş ve 27 Mayıs’ın eleştirilmesinin yasaklanmasını sona erdiren kanunu Anayasa Mahkemesine götürüp iptal ettirmiştir.

Türkiye’de sosyal demokrat sol da şiddeti meşru bir araç olarak benimsemiştir. Genellikle darbelerin en büyük destekçisi ve devrimci sol örgütlerin açık ya da örtülü hamisi olmuşlardır. Bugün dahi “sözde” sosyal demokratlarımızın darbe heveslileri ve şiddeti kutsayan devrimci sol örgütlerle muğlak ilişkilerinin devam ettiği anlaşılmakta olup bu durumun sadece siyaset kurumuyla sınırlı olmadığı, bir kısım sanatçı, aydın, gazeteci, yazar, akademisyen ve hukukçuların da benzeri bir perspektife sahip olduğu görülmektedir.

Türkiye’de sol hareketin özellikle 1980 öncesinde Amerika karşıtı bir hüviyeti vardı. Günümüzde ise Amerika’ya karşı direnene, halkını ve halkının hakkını savunanlara, Amerika karşıtı söylemlere karşı yapılır. Öyle ki: “kahrolsun Amerika”dan “Bijî Obama (Yaşasın Obama)”ya evirilen ilkesiz bir duruş ile küresel aktörlerin çok kullanışlı aparatına dönüştüler.

PKK, DHKP-C, MLK-P gibi sol örgütlerin önceliği kendilerine muhalif her kişi, temsilci ve kurumu ortadan kaldırmaktır. Hak-hukuk, adalet, barış gibi kadim kelimeleri sloganlaştırıp mütemadiyen zıddına eylemler yapmaktadırlar. Gözden kaçırmamız gereken bir husus daha var. Türkiye’de sol örgütler sol siyasetin etkisi, kontrolünde değil; sol siyaset, sol örgütlerin etkisi ve kontrolindedir. Yani PKK, HDP’nin silahlı kanadı değil; HDP, PKK’nın siyasi koludur. Bu formülasyonun benzeri, diğer bazı sol siyasal partiler ile şiddeti meşru bir araç olarak gören sol örgütlerle de kurulabilir.

Devrimci Sol ve PKK

Türkiye’de sol hareket için rahatlıkla söyleyebiliriz ki; devrimci sol şiddeti bilfiil uygulayan, sosyal demokratlar ise o şiddeti meşrulaştırmaya ya da tevîl etmeye çalışan “sol”dur. Devrimci sol tasavvurunda insanlık tarihi sınıf çatışması sonucunda ilerlemektedir. Bu sınıflar savaşında kapitalist ekonomik sistem içinde toplumu yöneten sınıf olan burjuvazi sınıfının; iktidarı, ezilen sınıflara hiçbir zaman kendi rızasıyla vermeyeceğine ve bu nedenle ezilen kitlelerin örgütlenip o iktidarı devirmeleri gerektiğine inanırlar. Var olan düzeni devrim ile değiştirmek dışında hiçbir seçenek olmadığına ve “kutsal” hedefe varma adına her türlü aracı kullanmanın meşru olduğuna inanmaktadırlar.

Sosyalizmin ideologları ve sosyalist siyasi liderlerin tümü şiddeti kutsar. Marx, Lenin, Stalin, Sartre, Fanon, Mao, Pol Pot, Hitler ve dahi Öcalan şiddete taparlar. Bunlar, şiddetin sadece işe yarayan bir araç olduğuna iman etmekle kalmazlar; şiddetin insanı arındıran, eğiten, bilinçlendiren bir yöntem olduğuna da içtenlikle inanırlar. Ülkesinin nüfusunun dörtte birini (iki milyon insan), vahşi yöntemlerle, sırf eğitilmiş olduğu (ya da gözlük taktığından dolayı eğitilmiş gibi görüldüğü) için katleden Pol Pot’un son söz olarak “vicdanen çok rahatım” demesi, devrimci solun şiddete olan inancının ifadesidir.

Sergey Neçayev (1997) *Devrimcinin Anahtar Kitabı*’nda yaptığı devrimci tarifinin şu beş maddesi tam olarak PKK ve diğer devrimci Türk solu örgütlerinin militanlarını tarif etmektedir:

“1- Devrimci adanmış bir insandır. Kişisel çıkarları, işleri, duyguları, bağlılıkları, kişisel eşyaları, hatta kendi adı bile yoktur. Ondaki her şey biricik tek bir çıkar, tek bir düşünce, tek bir tutku; devrim tarafından özümlelenmiştir.

2- Varlığının en derinliklerinde, yalnız sözlerde değil ama eylemlerinde de uygar düzenden ve tüm o yasalarıyla, töreleriyle, toplumsal uzlaşmalarıyla ve etik kurallarıyla kültürlü dünyadan bütün bağlarını koparmıştır. Bu dünyanın amansız bir düşmanıdır ve onun içinde yaşamayı sürdürüyorsa eğer bu sadece onu daha etkili bir biçimde yıkabilmek içindir.

3- Devrimci, doktrinciliği tümüyle hor görür ve gelecek kuşaklara bırakmak üzere dünya bilimlerini reddetmiştir. Bildiği yalnızca tek bir bilim vardır: yok etme bilimi. Bu ereğe, yalnızca bu ereğe varmak için, mekanik, fizik, kimya ve belki tıp çalışacaktır: insanlar; ırkları, durumları ve mevcut toplumsal düzenin tüm olası katmanlarındaki bütün özellikleri. Biricik ve sabit hedefi bu pespaye düzenin derhal yok edilmesidir.

4- Kamuoyunu hor görür. Tüm dışavurumları ve ifadeleriyle var olan toplumsal etiği hor görür ve ondan öğrenir. Onun için, devrimin zaferine yardım eden her şey ahlakidir. Devrimin yolunu kesen her şey ise ahlak dışıdır ve suçtur.

5- Devrimci adanmış bir insandır. Devlete ve genel olarak eğitilmiş, ayrıcalıklı tüm topluma karşı acımasızdır ve onlardan da hiçbir merhamet beklememelidir. Onlarla devrimci arasında, ilan edilmiş ya da edilmemiş, sürekli ve uzlaştırılmaz bir ölüm kalım savaşı vardır. Devrimci kendisini işkenceye dayanabilecek şekilde disipline etmelidir (Neçayev, 1997).

Sergey Neçayev'in yaptığı bu devrimci tanımı, Aytekin Yılmaz'ın *Son Diktatör* kitabında Öcalan'ın PKK militanlarını "kişilik tipleri" esasına göre yaptığı tasnif bölümündeki "zafer kişiliği" tanımına da tam olarak uymaktadır. Öcalan'ın örgüt içinde en takdir ettiği kişilik tipi, kendi tanımıyla "zafer kişiliği"dir. Zafer kişiliği, PKK içinde hedefe kilitlenmiş feda kişiliği olarak tarif edilir. Bu kişilik tipine ulaşmanız için devrim uğrunda mutlaka ölmeyi gerekir. Bu yüzden de "zafer kişiliği" bir tek ölü militanlar için kullanılır. Öcalan'a göre gerçek partili militan, zafer kişiliğine ulaşmış yani ölmüş olanlardır. Bu yüzden de her fırsatta bu partinin gerçek sahiplerinin "devrim şehitleri" olduğunu söyler. 1996'da Zeynep Kınacı (Zilan), Dersim'de intihar eylemi yaptığında çeşitli övgülerle kahramanlaştırıldı. Abdullah Öcalan aynı günlerde Zilan için "Her PKK destekçisinin örnek alması gereken bir tanrıça" demiştir. PKK eğitim odalarının duvarlarında "Aramızda en iyilerimiz bizim için öldüler" yazmaktadır. Zafer kişiliği mantığıyla beraber örgütün yaşamayı değil, ölmeyi kutsayıp ölmenin kısa yoldan bir kahramanlık olduğu öğretilmektedir (Yılmaz, 2020).

Öcalan, Lenin, Stalin, Mao, Hitler, Pol Pot, Kim Li Sung ve Mengistu Haile Mariam başta olmak üzere devrimci diktatörlerin öldürdüğü insan sayısının yüz milyonun üzerinde olduğu bilinir. Tabii ki bu rakamlar kapalı despot yönetimlerine rağmen bilinebilenler. Gerçek rakamların ne kadar olduğu kesin olarak bilinmemektedir. Kendilerini Marksist-Leninist, Stalinist ya da Maoist olarak tanımlayan devletlerin geçmişte olduğu gibi günümüzde de insanlara fakirlik getirmekle kalmayıp insanları şiddetle korkutup baskıladığı görülmektedir.

Her ne kadar demokrasi, barış, yaşam, özgürlük, hak, hukuk kelimelerini en fazla ve en yüksek sesle kullananlar solcular olsalar da ideolojileri ve hedefleri gereği, gerçek demokrat olmaları mümkün değildir. Onlar için siyasi partiler, seçim, sandık, meclis, STK'lar, basın-yayın organları nihayetinde devrilmesi gereken "burjuva" kurumlarıdır. Devrimciler, farklı coğrafyalardaki sol pratikleri ile teori ve hayalini kurdukları ütopyanın birbirinden fersah fersah uzak olmasıyla yüzleşince de önce kendilerine, sonra da muhataplarına "sol bu değil, siz gerçek solu ve devrimi anlayamamışsınız" de-

mektedirler. Yeri geldiğinde Lenin, Stalin, Mao ve Pol Pot’un pratiklerini de reddederler. Fantastik sol Arap Baas rejimlerini de (Saddam, Esed ve diğer Baas diktatörleri) sol kabul etmeyerek aynı ütopyanın peşinden gitmeye devam etmektedirler.

Sol, sadece karşıtlarına karşı değil kendi iç sorunlarının çözümünde de yegâne çözüm aracını şiddet olarak görmektedir. Türk solu örgütlerinin geçmişte birbirlerine karşı verdikleri savaş ve son olarak da Gezi Parkı eylemlerinde ortaya çıkan kitlesel şiddet görüntülerinin yanı sıra, Gezi Parkı’nda her sol grubun kendisine ait bir alan belirleyip, o alanı barikatlarla çevirmesi, üzerine bayraklarını ve pankartlarını asması ve kendi “öz bölge”lerinden geçmek isteyen diğer sol grupların mensuplarına kimlik sormaları, hatta bazıları darp etmeleri sol hareketin kendi içinde de şiddete eğimli olduklarını anlamak için önemli örneklerdendir. Öcalan’ın mahkemede “PKK içinde on beş bin iç infaz gerçekleşmiştir.” itirafı ve Aytekin Yılmaz’ın *Son Diktatör* kitabında bizzat şahitlik ederek kayda geçtiği örgüt içi şiddet ve infazlar solun kendi içinde de tek iletişim kanalının ve hatta eğitim aracının şiddet olduğunun delilidir.

Sol, şiddeti yanlış ve doğru şiddet olarak ikiye ayırır. Onlara göre “faşist şiddet” yanlıştır ama “sosyalist şiddet” mutlak doğrudur. Kendileri dışındaki herkesin faşist olduğuna koşullandıkları için burada kastedilen “faşist şiddet” sol mahalle dışındakilerin uyguladığı şiddettir. “Devrime yardım eden her şey ahlakidir. Devrimin yolunu kesen her şey ise ahlak dışıdır ve suçtur.” ilkesine derin bir bağlılık taşıyanlar için insanlar; “bizden olanlar” ve “bizden olmayanlar” diye ikiye ayrılır. Bu ilkeye göre solcu olanlar tarihin akışında “doğru tarafta” oldukları için her zaman haklıdır, her yaptıkları doğrudur.

Devrimciler halk için her şeyin en iyisini bilir; halk ise bilemez. Çünkü halk onları kuşatan çeşitli ideolojik aygıtlar yüzünden gerçeği görme noktasında güçsüzdür (Althusser, 2016). Halkı aydınlatmak, eğitmek, halkın yerine karar vermek ve halka rağmen halk için devrim yapmak onların halka yaptıkları en büyük iyiliktir. Onların hedefi kutsaldır; halk içindir. Bütün varlık (insan, hayvan, doğa, eşya) devrim içindir. Hepsisi devrime feda edilebilir. PKK uzantısı olan “Ateşin çocukları inisiyatifi” oluşumu tarafından çıkarılan orman yangınları devrimci solun doğayı nasıl ele aldığı noktasında bir fikir verebilir. Ekolojik devrimcilerin “çevre” hassasiyetleri yabancı vakıfların fonladığı eylemlerde yükseldiği gözlemlenirken PKK’lıların orman yakması, solcuların sokakları yakıp-yıkması, şehirlerin ve tarihi eserlerin EYP ve roketlerle tahrip edilmesi onlar için “çevrecilik” kapsamına girmemektedir. Doğal afetlerin sonucunda meydana gelen acılar dâhil olmak üzere her türlü acıyı ve mağduriyeti istismar etmek sıradan faaliyetleridir.

Devrimci sol; sivil, demokratik siyaset dese de seçimi kazanmak için her türlü anti demokratik yöntemi kullanabilmektedir. Kandil'in: "PKK'nın silahının gücü olmasa HDP yüzde beş oy alamaz." sözüne, HDP sivil ve demokratik siyaset adına rol gereği dahi olsa itiraz edememektedir. HDP teşkilatları PKK'nın asker alma dairesi görevini yürütmekte ve bu hakikat tüm bölge halkı tarafından bilinmektedir. Çocuğu kaybolan herkesin akıbetini öğrenmek için ilk başvurduğu yer HDP binalarıdır. Birçok kişinin de onlar üzerinden çocuğuyla iletişime geçtiği, hatta kamptan geri getirdiği bilinmektedir. Diyarbakır'da annelerin tuttuğu "evlat nöbeti" de bu çerçevede değerlendirilebilir.

Devrimci sol, savaşı şehirlere taşımakta bir beis görmemektedir. Halkın evlerine el koyup mevzi olarak kullanmak, sokaklara EYP döşeyip evin içinde bombalı tuzaklar kurup sivilleri canlı kalkan olarak kullanmak 7 Haziran seçimleri sonrasında bölgede artan PKK eylemlerinde görülen olaylardandır. Evlerini yıkıp kışın ortasında çadırda yaşamak zorunda bıraktıkları bölge halkı için örgüte yakın basın kaynağının (25 Haziran 2016 Jin Haber Ajansı haberi) "Gelê Şirnex jiyane komûn dimeşîne (Şırnak halkı komün hayat yaşıyor)" diye manşet atması örgütün propagandasını gösterme açısından önemlidir.

Türkiye'de her fırsatta "mahalle baskısı var" sloganları atan solcular, bir türlü mahalledeki baskının bizatihi kendileri tarafından yapıldığını görememektedirler. İnsanları inançları, kıyafetleri, saçı, bıyığı üzerinden ötekileştirenlerin de çoğunluğuna bakıldığında aynı zihniyetin ürünü oldukları görülmektedir. Kendi zihniyetleri aleyhinde konuşan ya da kendi zihniyetleri lehinde beyanat vermeyen göz önündeki her şahıs aleyhinde propaganda yapmak için seçilmiş bir hedef olmaktadır.

Çocuk hakları; çocuk yaşta işçi, suça itilen çocuklar, çocuk istismarını önleme gibi söylemler devrimci sol kesimin sıkça kullandığı sloganlar olsa da aksi yönde faaliyet halinde oldukları bir şehir efsanesi değildir. Çocukları suça iten (askere-polise taş attıran), onları dağa çıkarıp ellerine silah vererek ölüme gönderen, hendeklerde canlı kalkan olarak kullanan, uyuşturucu dağıtımında kuryelik yaptıran; çocukların oyun alanlarına, okullarına ve hatta beşiklerine bomba koyan bir örgütü açıktan ya da zımnen desteklemektedirler. "Devrim" adına dağa çıkardıkları çocuklar için "özgür iradeleri ile geldiler" derken, suça teşvik ettikleri çocuklar devlet tarafından yargılanınca da "çocuğun iradesi mi olur?" demektedirler.

Devrimci sol ve faaliyetlerine sempatiyle yaklaşanlar askeri darbe ve vesayet dönemlerinde kaybolan çocuklarını devletten isteyen cumartesi annelerini ve eylemlerini destekleyip, kutsayıp, yüceltirken; çocuklarını PKK'den is-

teyey Diyarbakır anneleri için bırakın eylemlerini destekleme ya da yüceltme-
yi “MİT ajanı”, “AKP'nin paralı eylemcisi”, “Kürt düşmanı” diye yaftalayıp
tehdit etmektedirler. PKK ve destekçileri devletin açtığı TRT Kurdi'yi boykot
eder, izleyeni de “devlet Kürdü” diye yaftalamaktadırlar. Kürtçe dili üzerin-
den devlete saldırırlar ama Kürtçe yazıp okuyanları, Kürt edebiyatı üzerine
çalışma yapanları da “ilkel milliyetçi” diye itham etmektedirler. Kürtçe eği-
tim yapan ve seksen yıllık yasağa rağmen Kürt dilinin yaşamasını sağlayan
medreseleri de “İşidçi”, “El-Nusracı” diye itham etmektedirler.

İnsan Hakları ihlallerini izlemek ve rapor etmek üzere kurdukları sözde
sivil toplum örgütü İHD raporlarında bugüne kadar PKK'nın kaçırdığı, iş-
kence ettiği, iş makinesini yaktığı, öldürdüğü hiç kimse yer almamış, PKK ve
diğer sol örgütlerin halka yaptıkları zulümlere ya da iç infaz ve işkencelerine
dair tek kelime edilmemiştir. Seçimlerde AB adına sözde tarafsız STK sıfatıyla
aldığı görevde de açıkça HDP'nin sandık müşahitliğini yapmaktadır. Sandık
bölgesi ile asayışı sağlayan güvenlik güçleri arasındaki mesafeyi adımlarla öl-
çüp rapor etmeyi bilen İHD, bugüne kadar PKK'nın seçimlere silahlı ile müda-
halesini ve HDP'nin sandıklarda tehdit ile halka oy kullandırmasını bir sefer
bile rapor etmemiştir.

PKK propagandacıları, insanların manevi değerlerine hürmet etmele-
ri sebebiyle onları “iradesiz, sürü” diye aşağılamakla kalmayıp kutsallarına
bağlılıkları üzerinden bağınazlıkla itham etmektedirler. Ancak kendilerinin
iradelerini ‘Bê serok jiyana nabe’ (Öndersiz yaşam olmaz) mutlak manada bin-
lerin katilleri olan Sosyalist diktatörlere ve öğretilerine teslim ettiklerini idrak
etmemektedirler. Öcalan'ın doğduğu evi Kâbe tavaf eder gibi tavaf edip evin
bahçesinden toprak alacak kadar kült haline getirdiklerini görmemektedirler.
Adı PKK-Partiya Karkerê Kurdistanê yani Kürdistan İşçi Partisi olan, sözde
Kürtlerin haklarını savunmak için kurulduğunu, sınıflar savaşında işçi-emek-
çilerin safında onlar için savaştığını iddia eden Marksist-Leninist örgütün;
Kürtlere hizmet getiren yol, havaalanı, köprü ve diğer hizmetlerde çalışan
Kürt işçileri katletmesi ve iş makinelerini (emeklerini) yakması solun çelişki-
lerinin sadece bir tanesidir.

Şırnak'ta kaybolan Hurşit Külter üzerinden aylarca “Hurşit Külter ner-
de?” diyerek pankartlar açarak yapılan eylemler, meclise verilen önergeler
ve polislin onu alıp yok ettiğine dair yazılan senaryolar sonrasında Hurşit
Külter'in PKK tarafından sorgulanmak için Kuzey Irak'a götürüldüğü or-
taya çıkmıştır (Hakan, 7 Ekim 2016). İnsan yaşamına değer vermek, kaybo-
lan biri için tedirgin olmak çok değerli bir haslet olsa da bunlar üzerinde
devamlı vurgu yapanların PKK'nın yaptığı sivil infazları, terör eylemlerini;
Öcalan'ın mahkemede itiraf ettiği on beş bin iç infaza dair ses çıkarmamaları
düşündürücüdür.

Devrimci solcular diğer tüm konularda olduğu gibi kadına yönelik şiddetin sınıflı toplumların ürünü olduğuna, özel mülkiyetle birlikte doğduğuna ve dolayısıyla sınıflı toplumların ve beraberinde özel mülkiyetin ortadan kalkmasıyla kadına yönelik şiddetin de ortadan kalkacağına inanmaktadırlar. Kadın, sol ideolojinin propaganda, slogan ve eylemlerinin vazgeçilmezidir. Devrimci sol kadın için; bekâreti esaret, nikâhı zulüm, namusu kâbus, tesettürü kölelik, anneliği de zül olarak görmektedir. Kadını bir çocuğun annesi, bir erkeğin eşi, bir babanın kızı ve ailenin saygın bireyi olmaktan çıkarmak devrimci solun ana gayesidir. Öcalan, “En güzel kadın hayatını özgür yaşayan kadındır. Kadınlardan ‘Ben kimsenin değilim’ demelerini istiyorum. Kadın kocasının eşi, babasının kızı ya da abisinin kız kardeşi değildir, bir erkeğe ait olmamalıdır. Kadın/Jin özgürdür” diyerek arzu ettikleri kadının tanımını ortaya koymaktadır. O kadını (kendi tabirleriyle) “yaratmak” için de her fırsatta kadınlara “Namus kâbustur.”, “Biz kimsenin namusu değiliz.”, “Namus mu, kirletmeden duramam.”, “Sevişirim evlenmem, hamile kalırım doğurmam” pankartlarını taşıtmaktadırlar. “Jin-Jiyan-Azadi” (Kadın-Yaşam-Özgürlük) sloganında kastedilen kadın Öcalan’ın yaptığı “özgür kadın” profilidir. Jiyan/yaşam derken aslında ne dediklerini anlatmak için PKK/TAK’ın Ankara/Kızılay’daki terör eyleminde canlı bomba olarak kullandığı kadın teröristin kod adının “DOĞA JİYAN” olduğunu belirtmek gerekmektedir.

Solcu Kavramları

Türkiye’de kendini devrimci, komünist, sosyalist, sosyal demokrat olarak tanımlayanların söylemlerini doğru anlamak için kullandıkları tabirlerin onların zihin dünyasında ne anlama geldiğini bilmek gerekmektedir:

Devrimci eylem: Eylemi (baskın, yol kesme, canlı bomba, infaz, mayın patlatma vb.) yapan sol bir örgüte mensup ise o devrimci bir eylemdir ve fail de devrimci bir kahraman ya da fedaidir. Eylemin adı demokratik güç kullanmak; amacı da faşizmden hesap sormaktır. Hedefi faşist devlet/sistemdir. Bu eylemde öldürülenlere “hayatını kaybetti” denir. Eylemi yapan canlı bomba dâhil, ölen herkesin katili devlettir. Çünkü faşist devlet onları bu eylemi yapmak zorunda bırakmıştır.

Faşist eylem: Eylemi yapan kişi solcu değilse ve/veya eylem hazırlığında olan ya da eylem yapan solculara yapılmışsa bu faşist eylemdir. Eylemi yapan da faşist ve katildir. Eylemin amacı insanlığı yok etmek, devrimi engellemektir. Hedefi de halktır. Bu eylemde ölenlere “katledildi” denir.

Barış ve barıştan yana olmak: Barıştan yana olmak bir sol örgüte mensup olmak, desteklemek, eylem ve katliamlarına kılıf bulmak veya görmezden gelmektir. Solcu olmayanın barış yanlısı olma ihtimali yoktur.

Halk ve halktan yana olmak: Halk da halkın temsilcileri ve yegâne sahipleri de bizzat onlardır. Halktan yana olmak bir devrimci örgüte mensup olmaktır. Çünkü PKK ya da DHKP-C demek zaten halk demektir. Bunlardan olmadan halkçı ya da halktan yana olmak mümkün değildir.

Ajan: Sol bir örgüt içindeyken herhangi bir eylemi ya da önderliğin söylemini sorgulamaya kalkan ajandır. Örgüt içinde yer alıp da (önderlik emriyle olsa dahi) yaptığı bir eylem örgütü sıkıntıya sokan da onlar için "içimize kadar sızmış" ajandır.

Çete, terör: Devrimci olmayan her türlü silahlı yapılanmanın adıdır. Meşru devlet güçleri de (ordu-polis) çetedir. Sol örgütlere yapılan her türlü operasyon terördür. Sol örgütün yaptığı eylemler demokrasi için yapılmış devrimci eylemlerdir. Silahlı olup da çete olmamanın yegâne şartı solcu olmaktır.

Feodal: Toplum içinde saygınlığı olan, herhangi bir sebepten konum (ağa, şeyh, bey, kanaat önderi, siyasi aktör) sahibi olup solcu olmayan herkeştir. Feodal bir ağa, bey, şeyh ya da kanaat önderi HDP/PKK safına geçerse, geçtiği an itibarıyla halk önderi ve aydın olur.

Diktatör: Demokratik ve şeffaf seçimlerle milletin oyunun çoğunluğunu alıp seçilmiş dahi olsa devrimci/solcu olmayan tüm devlet liderleridir. Bir devlet başkanının diktatör olmaması için solcu olması farzdır. Emperyalizmin desteği ve askeri darbe dâhil türlü gayri meşru yol ve şiddet kullanarak devletin başına gelmiş kişi solcuysa o en iyi demokrat, en meşru lider ve büyük halk önderidir.

Faşist: Solcu olmayan herkeştir. Özellikle Müslümanlar, anarşizme karşı olanlar, nizamdan yana olanlar, toplum içinde konum sahibi olup solcu olmayan herkeştir.

MİT: PKK'nin büyük tepki toplayan ve izahı olmayan eylemlerini yapanlar da yine "faşist" devletin içlerine koyduğu, kendi başlarına eyleme karar vermiş hayali MİT mensuplarıdır.

Demokrasi Güçleri: Tüm silahlı sol örgütler, siyasi temsilcileri ve bağlı sivil toplum kuruluşları demokrasi güçleridir.

Yobaz-Gerici: Hayat tarzı olarak da İslam dini esaslarına göre yaşayıp sol baskıyı reddeden herkeştir.

Aydın: Sol öğretiyi destekleyen yazar-çizer kesim aydın kesimdir.

Sonuç

Dünya’da ve Türkiye’de sol hareket, benzer kavramlara farklı anlamlar yükleyebilmektedir. Türkiye’de devrimci sol dünyadaki örnekleri gibi şiddete meyyal olduğu gibi birçok farklı örgüt adı altında çeşitli şiddet eylemlerinde bulunmaktadır. Fakat Avrupa ve Kuzey Amerika’daki örneklerin aksine Türkiye’de sosyal demokratlar (liberal sol) genelde şiddet sarmalı içindeki bu örgütlere açıktan karşı çıkmamakta ve yapılan eylemleri tevil yoluna gitmektedirler. PKK ve türevi sol örgütler terör eylemlerini meşru kılma adına çeşitli propaganda araçlarını kullanırken sosyal demokrat kesim de zaman zaman onların saldırılarına dolaylı yoldan destek çıkmakta ya da görmezden gelmektedir. Genellikle sol hareket, şiddeti bir araç olarak görerek siyasal hedeflere ulaşma noktasında meşru bir eylem olarak ele almaktadır. Bunu yaparken de bazı kavramları kendi hedefleri doğrultusunda yeniden yorumlayıp farklı bir zihin dünyasına hizmet için kullanmaktadırlar.

Kaynakça

- Althusser, L. 2016. *Devletin İdeolojik Aygıtları*, Çev. Alp Tümertekin, İstanbul: İthaki Yay.
- Hakan, A. 2016, 7 Ekim. Rezil Bir Adamsın Hurşit Kültür. *Hürriyet Gazetesi*. Erişim Adresi: <https://www.hurriyet.com.tr/yazarlar/ahmet-hakan/rezil-bir-adamsin-hursit-kulter-40242864>
- Neçayev, S. 1997. *Devrimcinin Anahtar Kitabı*, Çev. Süreyya Evren, İstanbul: Karasın Yay.
- Yılmaz, A. 2020, *Son Diktatör*, İstanbul: Vadi Yay.